På Färdvägarna

Medlemsinformation från Dan Andersson Sällskapet

No 26 VINTERN - VÅREN 2013-2014

”Mot julhälgarna gömde han sig i en koja långt borta i skogen; han var rädd det skulle bli för dyrt att vara hemma och äta hälgdagsmat.”

Ur Kolarhistorier

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Kära Dan Andersson-vänner! Välkomna till ännu ett nummer av På Färdvägarna! Det första under mitt ordförandeskap. Jag har redan mött värme och ett stort förtroende från många medlemmar och hoppas motsvara detta i möjligaste mån. När jag skriver detta är det sent i november och allting är grått, grått, grått. Vi hade den första frostnatten först i förrgår här i Jönköping. Jag hoppas på snö snarast för ljusets och inte minst dotterns, Sigrids (5 år) skull.

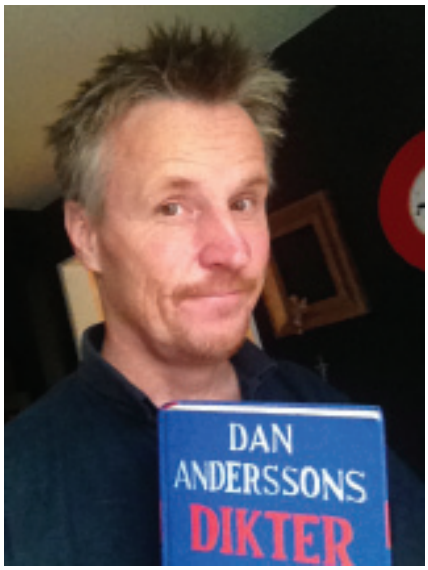
Den nya styrelsen har börjat arbeta och stämningen är god. Jag lutar mig vid behov emot den stora erfarenhet som redan finns omkring mig under denna min inskolningsperiod. Vi har sett över ekonomin, reviderat budgeten (som bifogas denna tidskrift enligt årsmötesbeslut) och gjort en ny verksamhetsplan. Ett tips framöver är att kika in på hemsidan för mer aktuell information än den På Färdvägarna hinner ge. Vi håller nu på att skapa möjligheter att köpa böcker och cd-skivor från museet via en webbutik som är under uppbyggnad på hemsidan. Det gör det enkelt att köpa Dan Andersson-relaterade publikationer utan att för den skull ta sig ända till Ludvika.

Frågetecknet vad gäller kassörsposten, som inte rätades ut på årsmötet, är nu uträtat till ett utropstecken. Vår nya kassör heter Margot Slipare och är en delvis pensionerad, och erfaren revisor från Fagersta. Vi hälsar henne välkommen i styrelsen!

En sak som vi kommer att prioritera är att fräscha upp i butiks- och kontorsdelen på museet i Ludvika. Förbättra belysningen, lägga in nytt golv samt måla väggar m.m. Vi kommer därför att stänga från och med den 8 februari och ha stängt resten av månaden. Besöksfrekvensen är rätt låg i februari. Telefonen, mejlen och Monica är förstås i gång som vanligt.

Vad gäller Vårträffen 2014 så arbetar vi just nu med detaljerna för den. Datumen vet vi. Det blir Kristi Himmelfärds-helgen, 29 till 31 maj. Torsdag till lördag. Reservera den redan nu så får ni ett separat utskick i början av 2014!

Till sist vill jag rikta ett varmt tack, först till Inge Mattsson, min företrädare, för allt arbete som han lagt ner och som jag nu tillsammans med övriga styrelsen försöker att bygga vidare på. Så här sa styrelseledamoten Gunnar Ekman, bland annat, vid avtackningen på årsmötet i augusti:

”Inge Mattsson har en oerhörd arbetsförmåga, fullföljer alltid sina åligganden och drar sig aldrig för att verka för sällskapets bästa, har hjälpt till med uppgifter långt utöver vad som förväntats, som tex stort stöd till kassören, är alltid tillgänglig per telefon om så behövs.

Han stöder även andra i deras aktiviteter i form av poesi och sång. Han kan lämna ordförandeposten med vetskapen att han lagt ner nästan en oavlönad halvtidstjänst på sitt arbete med sällskapet.”

En annan grovarbetare inom sällskapet, Björn Hedén, gick också vidare mot nya utmaningar. Gunnar sa på årsmötet så här om Björn:

Han har den sällsynta förmågan att vara bra på vad han än gör, är lyssnande och i sann mening kreativ. I styrelsen har han varit entusiastisk och kreativ, har skött både protokoll och ekonomi och inspirerat oss andra till idéer om vad vårt sällskap skall göra och hur det skall utvecklas.

Jag instämmer helt med ovanstående och önskar Inge och Björn lycka till.

En nyhet i detta nummer är att ”Dan-tian” läggs på is. Det blir till slut omöjligt att hitta på nya frågor i ämnet. Därför bad jag en korsordskonstruerande vän att göra ett korsord. Jag tror att svårighetsgraden är så pass hög att ni håller er sysselsatta en god stund in i julhelgen.

Ha en god och varm jul och var rädda om varandra!

Eder ordförande Jimmy Ginsby

INNEHÅLL PÅ FÄRDVÄGARNA NR 26 ~ 2013

ORDFÖRANDEN HAR ORDET 2
INNEHÅLL OCH INFORMATION 3
DAN ANDERSSON OCH JAG 4-5
VANDRING LÄNGS SKIFSENLEDEN 6-7
HANS BØRLI - DAN ANDERSSONS NORSKE BROR 8
ETT DYSTERT JULMINNE 9
I HÖSTENS HJÄRTA 10
ÅRSSTÄMMAN - NYA SKIVOR 11
LITEN ENKÄT / ORD OM TIDIGARE ORDF INGE MATTSSON 12
ÅKE HELGESSON, VISSÅNGARE OCH ÖVERSÄTTARE 13
DIKTSIDA 14
DANKORSORD 15
BOKTIPS OCH INFORMATION 16

VÅRTRÄFF 2014!

Detaljerna för Vårträffen kommer tillsammans med anmälningsblankett att skickas ut i början av 2014. Men reservera redan nu datumen 29 till 31 maj, d.v.s. Kristi himmelfärdshelgen i almanackan. Det blir som vanligt ett prisvärt erbjudande med boende, mat och underhållning av högsta kvalité! Senast 20 april vill vi ha din anmälan!

Foto: B. Shamrock

Vis- och poesiaftonen i Säfsnäs kyrka

Foto: Malin Olsson

2013 års Dan Andersson-pristagare Linda Rattfelt.

KRITERIER FÖR DAN ANDERSSON-PRISET

Dan Andersson-priset kan utdelas till diktare, författare vilkas verk har frändskap med Dan Anderssons verk och andan i dessa, eller till person eller personer som förtjänstfullt bidragit till att skapa kunskap och förståelse för Dan Anderssons liv och författargärning. Priset utdelas årligen av Dan Andersson Sällskapet vid Luossa-festen under Dan Andersson-veckan.

KRITERIER FÖR GUNDE JOHANSSON-PRISET

Gunde Johansson-priset utdelas till den eller de personer som på ett positivt, lyhört och ett utåtriktat sätt arbetar med att föra ut Gunde Johanssons verk i ord och ton till en bred allmänhet. Priset utdelas årligen av Dan Andersson Sällskapet och utdelningen sker vid Gunde-dagen under Dan Andersson-veckan

Foto: Anders Abrahamsson

Ove Frid fick ta emot Gunde Johansson-priset för 2013.

FÖRSLAG PÅ KANDIDATER SÄLLSKAPET TILLHANDA SENAST DEN 30 APRIL 2014!

DAN ANDERSSON OCH JAG

I vår lilla serie kring översättare av Dan Andersson följer här ett litet porträtt av Mike McArthur, en tvättäkta engelsman som sedan pensioneringen 2003 bor i Arvika tillsammans med sin fru.

Mike McArthur är född 1938 i en liten gruvstad i norra England nära York, eller Jorvik, som York kallades under vikingatiden. Arbetade som lärare och rektor, och blev som pensionär mycket intresserad av svensk och i synnerhet värmländsk poesi. Driver bokförlaget Oak Tree Press som ger ut hans egna böcker. Mike McArthur har översatt flera av de mest välkända svenska poeterna till engelska ? Gustaf Fröding, Anna Maria Lenngren, Dan Andersson m.fl. Han har också samarbetat med och översatt de nutida värmländska poeterna Urban Andersson och Torleif Styffe som båda skriver på mål. 2000 tilldelades Mike Gustaf Fröding-medaljen.

Nedan följer Mikes egna ord. Mikes bok med Dan Andersson-översättningar finns att köpa genom museet.

Mike McArthur

Min första bekantskap med Sverige gjordes för 40 år sedan när jag var rektor på en skola i Scarborough, på nordöstra Englands kust. I Scarborough fanns en sommarskola för svenska besökare och jag, min fru och liten dotter var värdar för en svensk familj som hade två små flickor. Familjen hade en sommarstuga i Kil som vi var inbjudna till följande år. Vi hittade sjöar och skogar, kullar och förtrollande dalar och underbart sommarväder, så mycket så att vi besökte Sverige varje år efteråt! Jag måste erkänna här att min första introduktion till svensk poesi var genom Gustaf Fröding. Många år senare, gav våra svenska vänner mig en bok med hans dikter och sade ”Den här mannen är vår största poet - du måste lära dig svenska så att du kan läsa honom.” Under årens lopp har jag lärt mig att läsa och översätta svenska och så småningom översatt alla Frödings dikter och år 2000 fick jag Fröding-medaljen. 2003, blev jag pensionär och vi kom att leva i Arvika i Värmland. Jag upptäckte snart att så många människor verkade vara författare, musiker eller både och! Jag upptäckte fenomenet svenska visor och trubadurer som sjöng dem – en tradition som vi egentligen aldrig haft i England. En dag gick jag till en konsert som gavs av en man som hette Pär Sörman. På scenen stod en mörkklädd man i svart hatt som talade, sjöng och spelade om en man som hette Dan Andersson, omständigheterna kring hans liv och tragiskt tidiga död. Jag lyssnade hänförd till de vackra orden, den lika vackra musiken och det perfekta äktenskap som fanns mellan dem. Jag var ”hooked”! Vid slutet av året hade jag skrivit en bok med översättningar av över 60 av hans mest kända dikter som håller samma rim och rytmiska mönster - något som så ofta ignoreras av många översättare. De är visor, de ska sjungas, de bör vara sångbara även i översättning, och om man inte sjunger dem, är rytmen så övertygande att texten ändå tar sig igenom. När jag läser Dan Anderssons dikter, känner jag alltid närmare naturen och existensens realitet som jag är säker på att han själv kände när han skrev dem. Det finns så mycket rikedom i val av ord, rim och rytm att det är lätt att förstå varför han är fortfarande så djupt älskad av svenska folket, och det känns nästan som ett privilegium att kunna översätta dem till mitt modersmål. Mycket få av Dan Anderssons dikter är roliga, men det finns ofta en acceptans av vad livet kastar på dig och det finns glädje, men ofta färgad med sorg. Men genom alla blandade religiösa budskap, finns en tro på en Gud i naturen och livet efter detta. Detta visas i dessa två korta dikter:

Jag skall gå genom tysta skyar,
genom hav av stjärnors ljus,
och vandra i vita nätter
tills jag funnit min faders hus.
Jag skall klappa sakta på porten,
där ingen mer går ut,
och jag skall sjunga av glädje
som jag aldrig sjöng förut.

Nu mörknar min väg och mitt dagsverk är gjort,
mitt hjärta är trött, min säd har jag sått.
Som tiggare står jag, o Gud, vid din port,
och blodrosor växa på stigen jag gått.

Det finns så mycket här i dessa dikter att undra kring, så mycket man kunde läsa in i dem. Det är nästan som om han visste...

Mike McArthur

Här följer en av Mikes egna Dan Andersson-favoriter,
den sorgliga sagan om Sizzi...

SIZZI

At Lasso he came, where the bleak-fish were spawning
in waves that were sparkling like pearls and black ink.
Yes, born ‘neath the yellow moon early one morning
on sand where the thrift made a carpet of pink.

Baptised by the west wind that whined o’er the ground there,
and ‘Sizzi of Lasso’ was his family name,
but, called just ‘a hare’ by the folk who lived round there
and condemned to death by the hunters of game.

The sharp-sighted hawk gave the new day its greeting:
“There’s movement, there’s rustling down there on the shore.
I’ll glide down and pounce when it’s time to be eating,
I’ll hit or I’ll miss – I can’t do any more.”

The night-eyed fox wandered, his dark vigil keeping:
“I wonder where I could find Sizzi tonight.
Perhaps he’ll get lost and I’ll hear his sad weeping,
and then he’ll have me for good company all right.”

But Sizzi ran happy through meadows and flowers
and hid himself deep down in Råmyra wood,
and quickly flew by those red, summer-day hours
and Sizzi he lived as a happy hare should.

And winter ice bridged beach and islands together,
where tree leaves lay strewn and were withered, forlorn,
and white on the hay fields and white on the heather
and white on the meadow where Sizzi was born.

Then death one clear day through the woodland came creeping,
with bright, shining rifles and gun dogs it did.
From Hagbergaslogen the hunt started sweeping
and went down to Lasso where Sizzi was hid.

We heard then the echo of gunshot fire raining
round Lasso and down in the valley below.
There Sizzi was shot through his lungs, gasping, straining,
his blood spurted red on the glittering snow.

At Lasso where ice-cracking rumbled and grumbled,
at Kvarnklinten, by a tree weathered and worn,
there Sizzi fell down – in his death-throes he tumbled
and there stopped the hunt, there they blew loud the horn.

Mike McArthur

VANDRING LÄNGS SKIFSENLEDEN

av Lars-Olof Larsson, Ludvika.

Lusten att vandra, har än en gång fört mig till finnmarkens förtrollande skogar. Denna soliga sommardag, har jag i sinnet att följa en vandringsled, markerad med röda kors, eller kryss rättare sagt. Som en osynlig följeslagare och vägvisare, ber jag Dan Andersson finnas vid min sida, under vandringens gång. Han hälsar morgonen med orden:

O morgon, jag ropar mot solen,
hav tack för det hopp som du gett,
om en högre och fullare dagning,
än den mina ögon har sett!

Med lätta steg börjar jag min vandring. Sommarskogens dofter slår emot mig, och det lena gräset längs stigen är ännu fuktigt efter nattens skyfall. Några ord ur en psalm kommer till mig: ”så prisa din Gud, du min kropp idag, för vägens och bördornas skull. För kraften och viljan, för stegets svikt…jag tackar dig himlarnas Gud.” Kommer ut på ett väldigt hygge, som jag följer en god sträcka. I väster en betagande utsikt över milsvida skogar. Svettdroppar rinner utmed kinderna och det är som bärarna säger i En spelmans jordafärd: ”*när hetare blir dagen går man trött*.”

Nästa område, ett rike av myrar, med låga tallar och starka dofter. Bitvis utlagda brädor att gå på, där myren är som blötast. Ett fält av rödgula hjortron lyser plötsligt mot mig. Jag väljer ut några mogna exemplar, och stoppar direkt i munnen.

Sankmarkerna övergår sedan i en långsmal höjdsträckning, omsluten av en myr på ena sidan, och en sjö på den andra. Marken är täckt av intensivt grönt gräs, som lagt sig mot jorden att vila. Här växer endast granskog, mörk och mättad av vemod.

Lite varstans skymtar ruiner efter hus, som för länge sedan skattat åt förgängelsen. Stannar till vid en hög av stenar, täckta av mossa och med en murken rönn mitt i ruinhögen. Några friska blad berättar att det fortfarande finns liv i trädet. Låter mig väl smaka av smultronen som växer bland stenarna.

Jag läser på en tunn plåtskylt, att boplatsen anlades för nästan 400 år sedan, då de första finnarna slog sig ner i denna öde mark för att söka sin bärgning. En slags vördnad griper mig, inför människors öden och kamp för livet.

Dan påminner mig om nöden och fattigdomen i de djupa skogarna; finnskogens mörker, som han trots allt längtade till, i främlingslandet på stadens gator.

Jag vill hem till det fattiga folket,
som svettas i somrarnas glöd,
som vakar i bittra nätter, i envig mot köld och nöd.
Jag vill dit där molnen gå tunga,
under skyn där stjärnor skina,
och där obygdsforsarna sjunga,
i takt med visorna mina.

Hannu Mikkonen

Lars-Olof Larsson

Det är dags för den första, längre rasten. Jag viker av från leden och går ner mot den glittrande sjön. En svag vind formar krusningar på ytan. Jag ser att det växer både vita och gula näckrosor i sjön, och utan att tveka blir jag själv en näck och kliver i från bryggans yttersta kant. Tar en simtur i det mjuka, inte särskilt kalla vattnet, och försöker gömma stunden i ett inre förråd av goda skatter.

Hungern börjar göra sig gällande, jag går in i raststugan och sätter mig vid bordet. Äter min medhavda matsäck av grovt rågbröd och skär några tjocka skivor av Mor Annas korv, släcker så törsten med det allt varmare vattnet i vattenflaskan.

En stund blir jag sittande vid bordet… tänker på en person som har det svårt och kämpar för sitt liv. Sänder en bön över det svarta vattnet, till urtidens Gud, vars eviga armar råder över tid och rum.

Det är som om finnmarken sjuder av dikter och toner, utanför timmerstugans halvöppna dörr. Ett stilla sus går genom trädens kronor. Jag lägger mig i gräset, och känner mig bara lat och ledig, och kan ta till mig uppmaningen som Jonathan, den lidande, fick en gång:

Gå och knyt dej i skuggan, gosse,
och sov under svala trän,
och hölj ditt arma huvud, för bett från flygande fän!
Och skälls du för latmask, så ge gott igen:
”Ni pressar er framåt mot graven,
med bekymmer varenda dag -
jag ligger i lundens svalka, och bara väntar, jag.”

Stärkt av måltidsrasten vandrar jag vidare mot nya tassemarker. Går på väl upptrampade stigar, länge och väl på en ås mellan myrar doftande av skvattram. Stannar och dricker ur en porlande bäck, då mitt eget vatten börjar ta slut. Vid bäcken, i skogsbrynet där hjortronlandet slutar, får jag syn på en domherre som jag betraktar en stund. Jag vet inte hur det kommer sig, men jag blir glad när jag ser en domherre. Så vacker den är, med sitt klarröda bröst, den askgrå ryggen och svarta kalotten. Har du ett ärende, fågel röd, där du flyger mellan skogens träd? Viska det då till mig, här i ödemarkens heliga tystnad. Kilometer läggs till kilometer, och det är inte utan att trötthetten kommer smygande. Mitt i vildmarken uppenbarar sig en liten glänta, en halvt igenvuxen inäga där brännässlor och ängsklockor slåss om utrymmet. Höga, vita blommor, står i en tät ring omkring en gammal brunn. Vid sidan ligger en plåthink, vars botten ätits upp av tidens tand. En rostig kedja är fäst vid hinken. Jag lyfter av brunnslocket och ser att djupt därnere, finns vattnet som ger liv. Och jag säger till mig själv, som kvinnan vid Sykars brunn sa till Herren: ”Herre, du har inget att hämta upp vattnet med och brunnen är djup. Varifrån tar du då det levande vattnet?” Ja, det är en fråga vi kan ställa oss själva: Varifrån tar jag vattnet, som gör att min pilgrimssjäl håller sig frisk? Och vad har jag för redskap att hämta upp vattnet med?

Det var om aftonen,
när sommaren flög rakt i famnen min,
och jag log som i min späda barndomstid.
Och röda, röda blomster i mitt hjärta gingo in,
med en doft som var som evighetens frid.

Stegen blir kortare, rasterna kommer allt tätare. Himlen brinner som av eld, där solen dalat bakom bergens rand. Skymningen faller långsamt på. Jag sätter mig vid vägens kant, vilar ömmande fötter, sträcker ut mig i lingonriset.

O, låt mig när solen mot nedgången hastar,
få slumra en gång som i barndomens dar!
Så sjungen då granar, så jublen då trastar,
ty nu är jag liten som fordom jag var.
Jag lutar mitt pinade huvud mot stammen,
och drömmer mig bort från tvivel och strid.
Så susen då björkar, ett viskande amen -
så somnar jag in i evinnerlig frid.

Nej, jag somnar inte. Utan reser mig upp på stela ben, tar några djupa andetag och biter ihop inför den sista sträckan. Kvällen är sen, då jag kommer åter till platsen där vandringen började. Ett öde torp, där det vilda trängt sig fram till husets knutar. Några kvardröjande brandgula liljor, vittnar om en tid som flytt, då marken odlades och granskogen hölls på behörigt avstånd. God natt, mitt vandrarliv…

God natt - god sömn jag önskar er,
ni alla vandringsmän.
Vi sluta sjunga och skiljas -
vad mer om aldrig vi träffas igen.
Jag har sagt något litet och fattigt av det,
som brunnit hos mig
och så snart brinner ner.
Men den kärlek där fanns, ej förgängelse vet -
god natt - god sömn åt er.

Lars-Olof Larsson

Hannu Mikkonen

HANS BØRLI – DAN ANDERSSONS NORSKE ”BROR”

ETT ER NØDVENDIG

Ett er nødvendig - her
i denne vår vanskelige verden
av husville og heimløse:
Å TA BOLIG I SEG SELV.
Gå inn i mørke
og pusse sotet av lampen.
Slik at mennesker på veiene
kan skimte lys
i dine bebodde øyne.

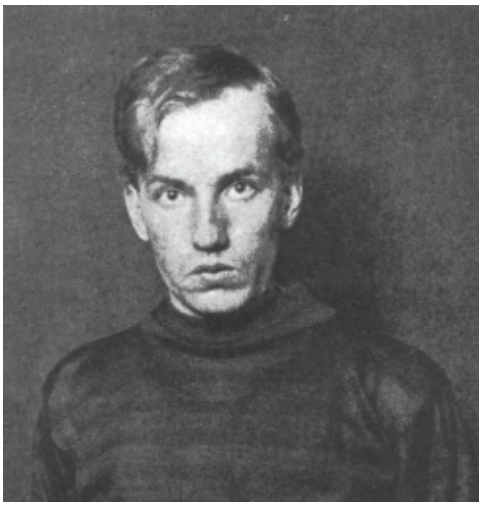
Lyrikeren Hans Børli ble født i Eidskog, tett inn til svenskegrensen (Värmland) 08.12.1918. Etter sin død i 1989 har Børli fått en stadig større oppmerksomhet rundt sin diktning.
”Samlede dikt” utkom i 1995; debut med ”Tyrileden” i 1945. Hans forfatterskap omfatter i alt 22 diktsamlinger og 6 prosabøker. ”Skogens dikter” og ”Tømmerhogger-dikter”var altfor snevre merkelapper som ble påklistret ham etter hvert.
Hans Børli hadde en utvidet forståelse av hva poesi *er* : ”Poesi er at du lever – og overvinner døden hver jordiske dag.”
”Poesi er en eksistensiell kvalitet ved selve skaperverket, og ikke en intellektuell form skapt ved det skrevne ord”.
Hans Børli-selskapet ble stiftet i 1991, med formålet å ”samle, bevare, videreutvikle og holde levende materiale og minner som belyser Hans Børlis liv og forfatterskap”. Selskapet har mer enn 600 medlemmer fra hele Norge. Hvert år, første søndagen i juni måned, arrangeres ”Junikveld” i Oppistun, Børlis hjemsted – en sjelden kulturbegivenhet inne på ”svarte skauen”. Publikumsrekorden på 1700 tilskuere sier det meste om interessen. Hans Børli var tidlig i sin diktning svært opptatt av Dan Andersson, så mye at han en periode måtte slutte å lese sin svenske dikterbror. Det han skrev, ble liksom Dan Andersson i repetisjon! Andre sterke, svenske påvirkere var Nils Ferlin og Edith Södergran.Børli er oversatt til svensk én gang. ”Fågel, hjärta och yxa” kom ut på forlaget Rabén & Sjögren i 1980, uten å få særlig oppmerksomhet. Merkelig, egentlig.

”Junikveld” har opp gjennom årene hatt flere svenske scenekunstnere: Per Sörman, Axel Falk, Friteatern m. Mats Nolemo og – ikke minst: Lill Lindfors. Hun ”fant” Børli på imponerende vis. Neste år får vi den glede å høre Dan Andersson-sällskapets egen leder, Jimmy Ginsby. Det ser vi fram til. Han har til og med bodd i Børlis hjembygd, Eidskog. Og vi ønsker oss selvsagt en liten svensk invasjon – godt og lenge etter 1814 – til vakre Oppistun Børli, ved Børen sjø, bare et par mil fra svenskegrensen. Velkommen!
”Alt” om Hans Børli finner du på nettsida www.borli.org. og under ”Børlis Venner” på Facebook.

Hilsen Sverre Eier, leder i Hans Børli-selskapet

ETT DYSTERT JULMINNE

Vi sutto framför brasan på kolbottnen och rökte våra sura pipor och kände det ännu heta stybbet värma genom våra beckiga kläder. I en svart fyrkant lågo de uppfatade kolen omkring oss och kallnade, med de säregna klingande ljud som höras då heta kol svalna.»Det är många jular som inte är så värst roliga», sade Pelle och vände flatsidan av handen mot elden. Hur vi kommo att tala om julen vet jag ej, men kanske det var därför att natten var så fridfull och alla stjärnor så tindrande klara.»Jag kan inte annat än tänka på Sörbyfolkets julotta», fortsatte han, »för det var ett herrans elände utan liknelse.» Det var visst många som gick åt den gången? »Om det var många? Ja, du vet att när fyra slädar är fullproppade med folk så är det inte litet. På den tiden skulle var eviga käft till körkan om julmorron, med käringar och ungar och hästar och slädar och all bråte som fanns, och med bloss förstås, för det fanns inga lyktor på den tiden. Den här gången var det folk med från alla gårdarna i hela Sörbyn – bara dom gamla och stelbenta var hemma. Brännvin hade dom, det var klart som dagen – du har väl hört hur det såg ut i Gränje körka på den tiden? Hur dom stog på stora gången och spydde och hur det luktade starkt i hela Guds hus?Det var en cirka två mil att åka, ja kanske inte fullt, när dom for ginvägen över Gammelsjön och Gransjön; det var vid Noret strax norr om Granhyttan det här hände. Det fryser aldrig riktigt säkert till där – och dom har då kunnat köra landsvägen – men si brännvin, förstås. – Ja, inte vill jag säga att dom var fulla inte, men en vet hur det gick till på den tiden – så nyktra var dom nog inte heller.» Pelle tystnade, och hans korpsvarta ansikte fick ett underligt uttryck. Eldskenet bländade våra ögon. Utanför kolhoparna stod skogen åt två sidor tät som en vägg. »Du vet hur det Noret är – smalt och långt men så förbaskat djupt och drag är där jämt. Det kan hända att det blir en tunn isskorpa när det är riktigt smällkallt, men den smälter snart igen. Är det ljusa dagen kan man hålla sig på kanten där isen är starkare, men den här gången var det mörkt som i en säck. Kring Noret står bara skog och landen är tvära och branta – och så, när hela skaran kom dit var det inte gott att hitta rätt, inte – ja, det förstås, om dom varit nyktra, så – – men den här gången körde dom rakt ner i Noret, hela smitan, och du kan tänka dig hur det var – hela högen med hästar och slädar och bloss som glimma och fräste i vattnet, och som skrämde hästarna, och barn och kvinnfolk som nödropade. Hästarna sparka ner dom, förstås, så fort dom kravlat opp sig en smula, och hela bråten – alla om varandra – och beckmörkt som i en säck. Det var bara en som hörde nödropen, Karl Vinter, skogvaktaren. Men den kraken hade bara en arm – och vad skulle han väl kunna göra? Han hojtade och skrek allt han förmådde, men det var sent på ottan och de flesta hade redan åkt förbi – och de klokaste körde väl landsvägen. Men ett par skjutsar kom där ändå, och Vinter skrek åt dem att stanna och ta ett par tömmar ur en av selarna att kasta ut åt folket som låg i sjön. Men si, det var då märkvärdigt – dom ville inte stanna utan skrek att dom hade bråttom och att dom var rädda att komma för sent till ottan. Dom körde på kanten där isen var körstark, och vid det farliga passet svängde dom opp och åkte genom granskogen. Fulla som svin – det kan en begripa. Tänk dig hur det var! En femton liv som låg i sjön och slogs med det kalla vattnet och med de simmande hästarna och med isflak – svart som i graven! En kan veta hur det var – en stelnar fort i isvatten.» Elden flämtade matt och Pelle steg upp för att lägga på mera bränsle. Då lågan på nytt flammade upp talade han igen: »Dom drog opp liken sedan – och det var ett kvinnfolk som höll sitt barn i famnen så hårt att det inte gick att skilja dom, och så lades dom i samma kista. Men konstigt var det i alla fall – det var underligt i det där vattnet efteråt. Som när jag var ute vid Mörtgrundet en dag och såg om mina nät, så sannerligen såg jag inte hela färden! Dom hade hästar och slädar och kom körande – rakt ner i Noret körde dom, med stort ropande och skrikande. Och en gång när jag var däruppe sjöng det likpsalmen så klart och rent att det var som i kyrkan, det var som om sjön sjungit, som om tonerna flutit på vattnet; det kom närmare och närmare och till sist sjöng det alldeles invid ekan. Då var det som någon jätte blåst på vattnet, för det stack opp en storm, så maken har jag aldrig varit med om. Det blir alltid oväder sen en hör eller ser nånting.» Det är snart morgon; jag tar farväl av Domar-Pelle och tänder min pipa och drager på mina skidor bort från Granängen. Ut på den vida myren far jag – det är genaste vägen till Gräsbärget. Men ute på vidden stannar jag länge och lyssnar till ett dovt brus. Det är Stupforsen vid Vargåns och Pajsos stora delta, där strömmen bildar fall och sedan kröker sig kring Vagnbärget, och när den forsen hörs så här klart brukar det bli töväder.

Dan Andersson, ur Kolarhistorier från 1914

I HÖSTENS HJÄRTA – EN FANTASI

Jag kommer rätt in i höstens hjärta. Där sitter Dan Andersson och metar. Sätt dig, säger han. Han har två metspön. Jag får låna ett. Har du sett vad det lyser i skogarna? Det är som om det brann, säger Dan. Jag sätter en motvillig mask på kroken. Dan får napp. Med ett snabbt ryck ligger abborren på det vissnande gräset. Det var en riktig baddare! Dan ler. Nu är det din tur, säger Dan. Snart har vi fyra rediga fiskar. Dan gör upp eld. Vi har flyttat oss en bit bort, till en eldstad.

Bor du här? undrar jag. Bor och bor, jag bor väl här och lite där. Evigheten är bra på det viset, den tar aldrig slut. Och den vetskapen gör att längtan och oron liksom stillar sig. I den här skogen har jag vandrat i snart hundra år. Sen du dog, sa jag. Ja, jag måste väl ha gjort det, sa Dan. Men hur? Du dog av cyanväteförgiftning, sa jag. Det var en stor nyhet i tidningarna då. Gjorde jag? sa Dan. Tänkte väl det var nåt sånt. Men jag hade det på känn, att det var någonting i görningen, inte var det så att jag ville dö inte, nej tvärtom, jag hade så mycket kvar att göra! Men det blir som det blir. När jag lade mig att sova, sent om natten, så kändes det rätt hopplöst, det skulle inte bli något med det där jobbet jag hade på gång i Stockholm. Jag behövde verkligen pengarna, jag skulle ju bli far på gamla dar! Men, jag märkte ingenting, det luktade lite skarpt, det var allt. När jag vaknade var jag här, vid stugan. Det som grämer mig mest är att jag aldrig fick träffa barnet som jag och Olga väntade. Nu visste jag inte riktigt om jag skulle berätta att jag hade träffat hans dotter, Monica. Eller om jag skulle berätta att hon också var död. Jag bestämde mig för att vänta med det.

Hur kom du hit då? Han såg på mig. Elden började ta sig. Ja du, sa jag. Jag skulle sätta upp en lampa i taket, stolen gled iväg, och så blev det svart och sen fick jag syn på dig. Vet du vem jag är då? undrade han. Om jag gör! sa jag. Dan Andersson! Du vet vad jag heter?! Ja, visst. Du är mycket älskad och ihågkommen där nere. Är jag? sa Dan storögt. Ja, du sjungs och spelas och man läser dina dikter. Det finns till och med ett sällskap som bär ditt namn, sa jag. Jag var ordförande där, ja innan jag föll av stolen. Typiskt, sa Dan. Att jag inte fick uppleva det. Jag slet med de där förbannade orden, dag och natt. Som en dåre. Och melodierna. De var jag lika noga med, ser du. Jag hade en tanke om att skriva ner alla melodier på noter, och ge ut en sångbok. Om det inte hade varit för Hotell Hellman så...

Skriver du själv? Jo, det gör jag, eller gjorde i alla fall. Man kan skriva här med, sa Dan. Jag har stugan full med papper. Det är lite svårt att hitta en förläggare här förstås. Får jag höra något du skrivit? sa Dan. Jo, men jag vet inte om jag törs, sa jag. Klart du gör, sa Dan. Jag läste en dikt för honom. När jag var klar, så satt han tyst en stund, med den där bortomblicken han hade på några av de bilder som togs av honom medan han levde. Det där var vackert det, sa Dan. Det var vackert på riktigt, som min bror Simon brukade säga. Var du känd? Det borde du ha varit. Nej, sa jag, inte direkt, för vissa. En del fick jag utgivet, men det var lite för magert för att kunna leva på. Jag lade ut en del på nätet, Facebook bland annat. Dan såg frågande ut. På nätet? I menar du? Ansiktsbok? Jag tog emot en barkbit med den rykande varma abborren på. Det hade börjat skymma över skogen. Jag förstod att jag hade en utmaning framför mig, att förklara för Dan vad sociala medier var för något. Natten skulle bli lång. Men vad gör det? I Evigheten.

Av Jimmy Ginsby

ÅRSSTÄMMAN 2013

Den 3 augusti hölls Dan Andersson-sällskapets årsstämma. Tommy Brolin var mötesordförande. Det blev en del ekonomidiskussioner. Detta mynnade ut i ett uppdrag till den tillträdande styrelsen att göra en ny verksamhetsplan samt att ta fram en ny budget, utifrån de synpunkter på den föreslagna som framkom på stämman. Den nya budgeten bifogas som lösblad som ni sett, till detta nummer av På Färdvägarna.
Inge Mattsson lämnade ordförandeposten och Björn Hedén lämnade sekreterarposten. Jimmy Ginsby valdes till ny ordförande. Åke Johansson samt Jan Larsson valdes till revisorer efter avgående Olavi Timonen och Torsten Pettersson. Till ledamöter i priskommittén för Dan Andersson-priset valdes Sven-E Samuelsson, nyval, Gunnar Kristoffersson, nyval samt Lars G. Lindström. Till priskommittén för Gunde Johansson-priset valdes Inge Mattsson, nyval, samt Ingrid Johansson, omval. Valberedningen blev Ulla E. Samuelsson, omval samt nyval vad gäller Britt Nyrén och Marita Herou. Efter avtackningar av de som nu lämnar sina uppdrag vidare till nya krafter blev det underhållning av Roine Lindström.

NYA SKIVOR!

BREVEN FRÅN DAN ANDERSSON

Skådespelaren och vissångaren Jimmy Tingstedt från Göteborg har i november 2013 kommit med en cd som heter ”Breven från Dan Andersson”. Det är både en musikdramatisk föreställning samt en cd. Den består av ett stort antal brev som fogats samman till en sammanhängande berättelse. Den rör sig fritt i tid och rum, och det finns inte ett enda ord, berättar herr Tingstedt själv via telefon, som inte är Dan Anderssons. Denna berättelse avbryts ibland av sånginslag som består av Jimmys egna tonsättningar av Dan Andersson-dikter. Resultatet är mycket fängslande och man sitter som klistrad vid högtalarna tills skivan är slut. Är man intresserad av skivan så kan man skriva till Jimmy och be om att få köpa ett exemplar. Mejladressen är: jimmy-tingstedt@hotmail.com. I skrivande stund finns den inte tillgänglig på museet. Planer finns på att bjuda in Jimmy Tingstedt till Vårträffen 2014 och där få se föreställningen bakom skivan. Vi får se om det går i lås!

BILLEYS LJUSA SIDA

Estradören och kulsprutan och numera vice ordförande i Dan Andersson-sällskapet Billey Shamrock har gett ut en cd med namnet Billeys Ljusa Sida. Titeln kommer från Billeys översättning av Finn Kalviks ”*Livets lyse side*” Den innehåller en generös blandning eget och andras, översättningar, humor och allvar i form av samhällskritik samt förstås en Dan Andersson, klassikern *Gunnar Vägman*. Här i uppfriskande och lite svängigt moderniserad version dock med Gunde Johanssons klassiska tonsättning. Den gamle Klara-poeten Harald Forss får vara med i tonsatt skick. En god blandning med goda musiker. Skivans sista sång *Ett slut* är tillägnad Dan Andersson samt Bo Setterlind. Finns att köpa via museet.

EN SPELMANS JORDAFÄRD

Christer Lindén har vi presenterat i tidigare nummer av *På Färdvägarna*. Skivan *En spelmans jordafärd* kan ses som en uppföljare till Christers första Dan Andersson-skiva *Pilgrimsstig*. Här blandar Christer, lågmälda spår med ibland bara en gitarr och spår med full rockorkester vilket skapar en kraft som passar många av Dans texter. Det mesta är nya tonsättningar av Dans kända texter, dock har *Omkring tiggarn från Luossa* fått behålla Gunde Johanssons melodi. Christers varsamhet med orden och tydliga diktion får ett extra plus. Ett aber är att den inte finns som fysisk skiva. Endast på Spotify eller iTunes.

LITEN ENKÄT

Redaktionen ställde frågan:
Vad tror du det är som gör att Dan Andersson fortfarande lockar nya läsare?
Här är några av de svar vi fick.

Han förmådde att fånga en universell stämning av hopp i melankolin.
Perry Stenbäck, musiker, Gadbjerg, Vejle, Danmark

Hans betraktelser är så allmängiltiga så att alla kan känna att han berättar om just mitt liv och mina tankar. Dessutom är han en enastående stilist.
Billey Shamrock Gleissner, artist,
Stockholm

Han målade så vackra bilder med sina ord, fulla av längtan och människokärlek. Plus förstås att musikaliteten är så stark i allt han skrev!
Aiva Insulander, kulturarbetare,
Sundsvall

Stora livsfrågor uttrycker Dan enkelt och jordnära. Samma frågor i dag fast ett annat språkbruk.
Mona Lisa Jansson-Gleimar, sjukgymnast, Ludvika

Samspelet mellan det andliga, människan och naturen tycker jag Dan Andersson var en mästare på att föra samman. I mitt tycke oöverträffad!
Jonas Landén, rörmokare, Göteborg

Konsekvensen i Anderssons författarskap att alltid skildra utsatta, fattiga människor som drömmarnas och längtans döttrar och söner tror jag lockar till läsande.
Gunnar Källström, sjungande bibliotekarie, Göteborg

Hans dödslängtan...Det som de flesta människor förknippar med ångest kunde han beskriva som något vackert (det är därför det kan vara lite farligt att böka ner sig för mycket i hans texter).
Daniel Winberg, elektriker, Västervik

Dan Andersson skrev om både livet och döden på ett sätt som ingen annan kan. Trots att det snart gått 100 år sedan han gick ur tiden är hans texter alltjämt levande och når nya lyssnare genom ständigt nya tolkare. Själv fick jag Dan Anderssons texter i Thorstein Bergmans tolkningar och tonsättningar med modersmjölken. När jag hör de första tonerna av ”Helgdagskväll i timmerkojan” känner jag doften av skurmedel och fönsterputs, för hemma hos Brännströms ackompanjerades storstädningarna av Thorsteins Dan Andersson-LP.
Marcus Brännström, arkivarie, Västervik

Jag tror att den största skaran som bekantar sig med Dan Andersson idag får upp intresset via t.ex. Thåström och andra nutida giganter. Andra fastnar nog helt enkelt för hans lyrik på sina egna sätt som de sen för vidare till andra som kan tänkas behöva en dos av Dan Andersson.
David Alsing, musiklärare, Kalmar.

Mycket beror på att Dan fortfarande är så levande. Hans sätt att förklara gör att ingen av oss vill dö nyfiken.
Siv Andersson, pensionär, Ludvika

NÅGRA RADER OM INGE MATTSSONS AVGÅNG SOM ORDFÖRANDE

Vid årsstämman i augusti 2013 avgick Inge Mattsson, av personliga skäl, som ordförande inom Dan Andersson Sällskapet. Inge Mattsson har tillhört Dan Andersson Sällskapets styrelse sedan 1988 och varit dess vice ordförande sedan 1996. Från 2009 har han innehaft uppdraget som ordförande.

Inge Mattsson har sina rötter i Blekinge och på grund av sina civila jobb inom folkbildning, vuxenutbildning och arbetsmarknad har han flyttat runt i landet och på olika sätt spridit kunskap om Dan Andersson och Dan Andersson Sällskapet. Festivaler och andra evenemang bär också Inge Mattssons signum. Särskilt har han vurmat för ”förhållandet” mellan Dan Andersson och Dans ”biktmoder” Rebecka Svensson från Silverforsen i Ronneby.

Inge Mattsson har sedan mitten av 1980-talet publicerat /producerat följande:
Boken ”Dan Andersson och Rebecka Svensson” (1994).
Boken ”Minnen från Luossa”, tillsammans med Nisse Munck (2007)
Sångboken ”Dan Andersson, dikter och tonsättningar”, ihop med Nisse Munck och Roine Lindström (2008)
Bildspel och utställningar på temat ”Dan Andersson och Rebecka Svensson” (1997-2009)
CD ”Svenska visor” med Dan Andersson och egna visor (bla Alltidhult, Silverforsens brus, m.fl.1994-2003).

Inge Mattsson uttrycker sig så här:
”Ibland funderar jag på vem som har gett den andre mest. Alltid kommer jag fram till att det självklart är Dan som har gett mig mest med alla sina dikter, noveller, romaner och andra prosatexter. Hela hans person har betytt oerhört mycket för mig och inte minst alla kontakter med Dan Andersson-vänner med flera har berikat mitt liv. Jag kommer aldrig att glömma alla goda stunder med vänner inom Dan Andersson Sällskapet och näraliggande föreningar etc. Ingen nämnd och ingen glömd. Tack alla!”

Han passar också på tillfället att önska den nya styrelsen lycka till i sin framtida uppgift att utveckla och sprida kunskap om Dan Anderssons diktning och person.

Foto: Therese Segerfalk

ÅKE HELGESSON, VISSÅNGARE OCH ÖVERSÄTTARE

i samtal med Puch Magnus Olsson

Översättningar av stora poeter har gjorts så länge det gått att översätta. Från utrikiska till svenska, och från svenska till utrikiska. Även Dan Andersson har översatts till flera språk. Kända sedan tidigare är Pompeyo Lugo Mendez, mest känd som Kiko del Paraguay, vars översättningar till spanska gjordes redan under sjuttiotalet. Ytterligare en befintlig översättning är *Jungman Jansson* på esperanto. Ett omfattande översättningsarbete, med egen produktion och insjungning till Donald Brokvists gitarr, är Åke Helgessons cd:

And Bridges Froze Thick From the Shores to the Islets, Åke Helgesson Sings Dan Andersson in English".

Enligt Åke bör man skilja mellan tolkning och direkt översättning, och han jämför med Cornelis Vreeswijks sätt att ta sig an Kris Kristoffersons *Me and Bobby McGee*.

– Med sin Jag och Bosse Lidén gör han definitivt sin egen tolkning och gör om originalet ganska mycket. Åke menar att han mera direktöversatt än tolkat, eftersom han hela tiden försökt komma så nära både Dans uttryck och innehåll som möjligt. Han förtydligar…

– Det svåra för min del har varit att behålla sångbarheten med rimmen, och då är det inte alltid möjligt att få ett uttryck som helt hundraprocentigt motsvarar originalet. Åke nämner Helgdagskväll i timmerkojan, som ett exempel där han kommit mycket nära:

"It's miles after miles to a farm in the night
Where the frost by the gate makes no peace.
It's a comfort to sit in the yellowish light,
Which trembles in mild nightly breeze

Här menar Åke att en direktöversättning skulle blivit orimmad och rytmiskt omöjlig att sjunga, och har tvingats frångå originalet, men så varsamt som möjligt så att grundstämningen och andemeningen inte går förlorad. Ett oeftergivligt krav är också att texten skall flyta mjukt och jämnt och inte haka upp sig någonstans, så att sången går fram på ett lugnt och njutbart sätt, precis så som Dan Anderssons visor är uppbyggda.

Vissångare och språklärare

Åke, som varit språklärare i engelska och tyska, var med och startade Visans Vänner i Örebro i början på 80-talet, där han var kassör. För många hos Dan Andersson-vännerna kända namn kan nämnas Nisse Munck, Sven Rehnbom, Roine Lindström och Barbro Haglund vilka fanns med i visföreningen. Åke har samarbetat med Donald Brokvist och Leif Högkvist. Han har även gjort offentliga framträdanden med Linda Rattfelt och Ove Frid.

Började spela gitarr på 60-talet

Vid sidan av lärararbetet har Åke spelat gitarr och sjungit visor…

– Men jazzen var ett stort intresse också, säger han och berättar att han började spela gitarr redan på 60-talet. Och det var mycket Cornelis och Taube på den tiden. Och Bellman förstås. Och Birger Sjöberg och Nils Parling, låter han oss veta som den visräv han är. Numera sjunger Åke gärna Allan Edwalls visor och ytterligare en, i kretsarna välkänd fransk visikon, är George Brassens, vars visor översatts till svenska av kamraten Tord Henriksson, som även han var en viktig profil i Visans Vänners Örebroavdelning.

Frekventerar Dan Andersson Sällskapet

Åke, som frekventerat Sällskapet av och till sedan 80-talet blev färdig med sina översättningar redan 1994, men först förra året var det dags att påbörja inspelningsarbetet i Studio Perrongen i Östersund, den stad där Åke numera är bosatt. På skivan medverkar Donald Brokvist med sitt suveräna ackompanjemang, och Åke sjunger med sin varma härliga röst de egna översättningarna. För att nämna några av de fjorton texterna så väljer jag *Sizzi of Lasso*, *Round the Beggar of Luossa*. Min egen absoluta favorit är *On Brother Joachim's Departure to the Woods* i Gunde Johanssons tonsättning.
Och naturligtvis *For my Sister*.

DIKTER AV HANS BØRLI

LOUIS ARMSTRONG

Gamle, milde Satchmo -
ett ansikte som hjulspår på slätten,
som mull och mareld.
Sår på läpparna.
Blod på mässingsmunstycket.
Alltid rasar solstormen
i dina lungors kluvna träd. Alltid
flyger en korp på duvvingar
från din söndersjungna strupe.

Nobody knows...
Ser du alla vita händer, Satchmo?
De klappar.
Händer som slog, händer som hängde, händer
som trasade sönder ett milt växande mörker
med hatets brinnande kors.

Nu klappar de.
Och *du* spelar, gamling. Sjunger
Uncle Satchmo´s Lullaby. Svetten dryper, bröstet
hävs. En sol sitter fast
i trumpetens skinande svalg.
...the trouble I´ve seen.
Tänk hur ditt ärrade leende får mig att skämmas
över mitt eget slutna ansikte,
mitt knäböjande för skuggorna. Jag frågar dig:
Varifrån hämtar du styrkan till
ditt uppror utan hat?
Din skinande ton av ljus
som genomstrålar negernatten? Svara mig,
hur stor sorg krävs det...
hur stor sorg krävs det
för att nära en ren glädje?
Och trumpeten svarar
långt bortifrån,
en rök av silver:
- Mississippi...

DET FINNS

Det kommer stunder
då alla ord är grå,
då sorgen är en höstbild:
ett vasstrå som har frusit fast
i isen vid en å.
Det kommer stunder
då alla ord är små,
då lyckan är en vårbild:
en solglimt i en droppe dagg
som glider längs ett strå.

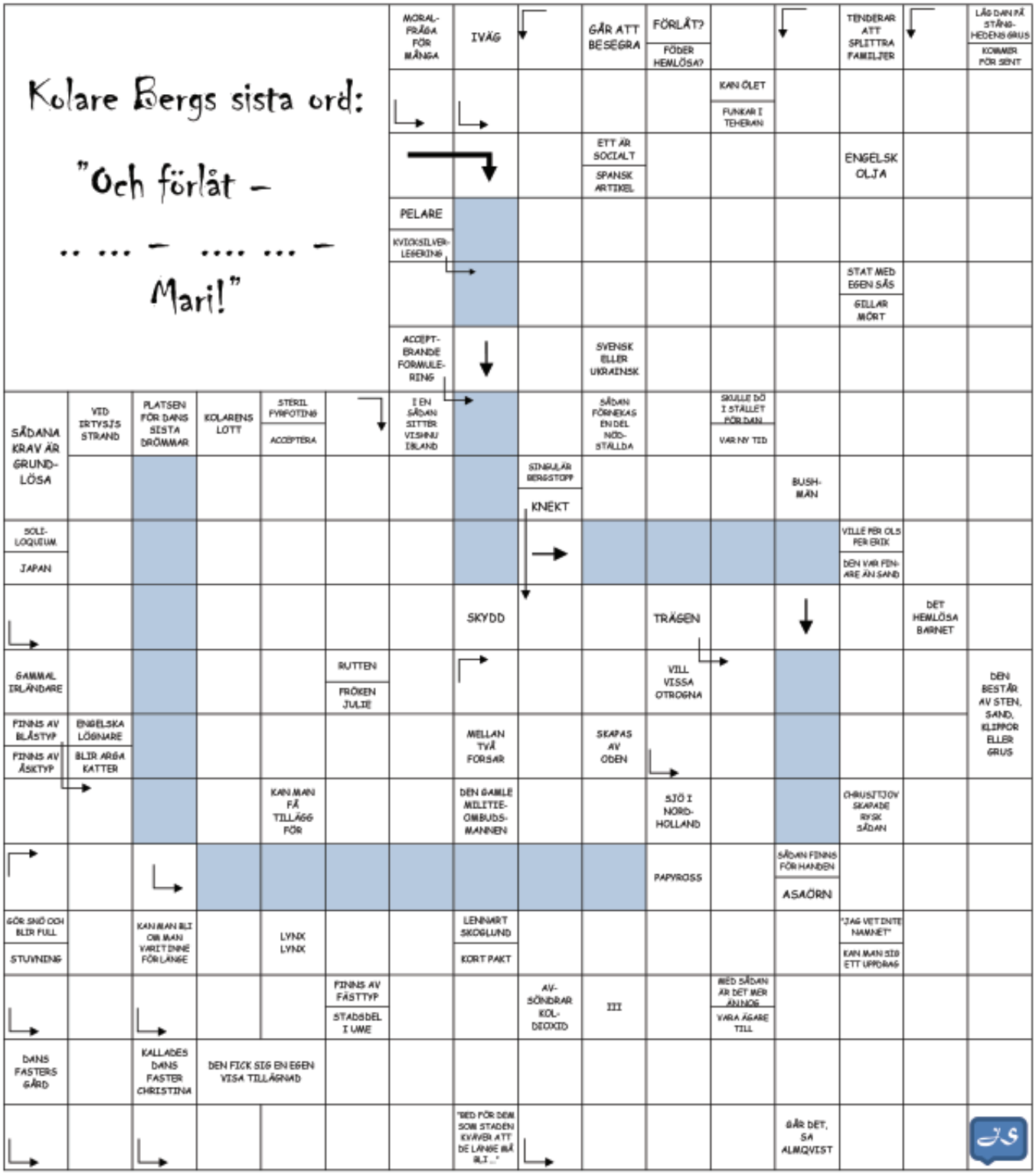
LYCKA

Det är med lycka
som med vilda djur i skogen.
Den blir tillitsfull och närmar sig din lägerplats när
du inte längre jagar efter den.

Översättning: Jimmy Ginsby

DANKORSORD!

Namn: _____

Adress: _____

Postadress _____

Ditt svar skickas senast den 15 mars till:
Dan Andersson museum,
Engelbrektsgatan 10, 77130 LUDVIKA

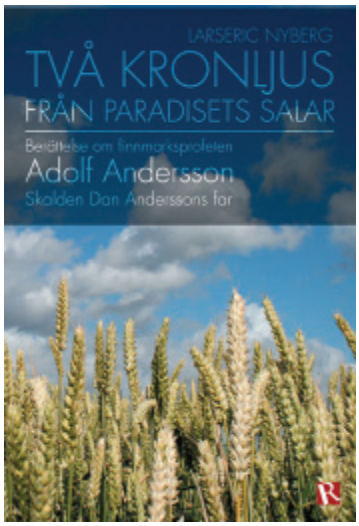
Från och med detta nummer av *På Färdvägarna* lägger vi ”Dantian” på is. De lyckliga vinnarna av den senaste och sista i nummer 25 var: Karin Sundelin från Sandöverken, Majvor Blomgren i Huskvarna samt Lennart Arvidsson i Mölnlycke. Bokpriser sänds med post.

Premiär för korsord i På Färdvägarna!
Den först öppnade rätta lösningen belönas med cd-skivan *40 Dan Andersson-tolkningar*. Andra pris *Visor i tacknämelighet*, tredje pris Adolf Anderssons *Självbiografi*.
Korsordskonstruktör är Joakim Schmidt i Göteborg.

Porto
Betalt
Ludvika

B
FÖRENINGS
BREV

Avs: Dan Andersson Museum, Engelbrektsgatan 8, SE-771 30 LUDVIKA

Larseric Nyberg, som tidigare skrivit *Hav av ljus - ett brev till finnmarksskalden och mystikern Dan Andersson* har den 22 november kommit med en bok om Adolf Andersson, Dans far. Den heter *Två kronljus från paradisets salar.* Ur förordet: *Kärleken till föräldrarna var djup, vilket framgår av Dans dikter och brev. I fadern såg han en förebild, samtidigt som han gick sin egen väg. […] Adolf Andersson kom att få stor betydelse, inte bara för sonen Dan utan också för många andra i finnmarken. Han var en god skolmästare och många av hans forna elever talade om honom med respekt och värme. Han var också en andlig vägledare och arbetade för nykterhet och folkhälsa.*

En recension av boken kommer i nästa nummer av *På Färdvägarna*.
Den finns att köpa hos Recito Förlag.
Webbadressen är: www.litenupplaga.se/1250

E-POSTLISTA!
Då alltfler har e-postadress och dator så erbjuder vi den som vill vara med på en så kallad mejllista att skicka in sin e-postadress till oss. Då får man mer kontinuerlig och aktuell information än det *På Färdvägarna* hinner förmedla eftersom den bara kommer ut två gånger per år. Aktuell information finns förstås också på hemsidan. Skicka ett mejl till ginsbytm@comhem.se eller museet@passagen.se så ser vi till att du kommer med på listan. Man kan också använda sig av formuläret på sällskapets hemsida, under rubriken *Kontakta oss*.

”På Färdvägarna”
Dan Andersson Sällskapets medlemsinformation
utkommer 2 gånger/år. Upplaga 1400 ex

Redaktör: Jimmy Ginsby
Redaktion: Jimmy Ginsby, Puch Magnus Olsson,
Gunnar Ekman

Grafisk formgivning och redigering: Globe Bokhandel AB
ISSN 1652-1986

Dan Andersson Museum
Engelbrektsgatan 8, 771 30 Ludvika
Tel: 0240-100 16
E-post: museet@passagen.se
Hemsida: www.dananderssson.org
Plusgiro: 59 32 42-1

DAN ANDERSSON SÄLLSKAPET

ÖPPETTIDER PÅ MUSEET

APRIL-SEPT Tisdag - fredag 10.00-17.00, lördag 10.00-14.00
under Dan Andersson-veckan även öppet måndag 28 juli 10.00-17.00
OKT-MARS Måndag - fredag 10.00-15.00.
8 febr - 3 mars är det stängt för ombyggnad.

BOKNINGAR och KONTAKT
sker per tel 0240-100 16, DA-museum

KONTAKT ORDFÖRANDEN
Jimmy Ginsby Tel: 0730-87 50 12
E-post: ginsbytm@comhem.se